

Arrest

nr. 119 763 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Iraanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit Boroujert en bent Lor van etnische origine.

In het jaar 1386 verloofde u zich met een plaatselijk meisje en besloot u met school te stoppen, zodat u geld kon gaan verdienen om op termijn met uw verloofde te trouwen. U werkte eerst een half jaar in Boroujert en trok daarna naar Teheran om daar te gaan werken.

Op 03.04.1388 (ofwel 24 juni 2009 volgens de Gregoriaanse kalender) was u met uw vriend H. (...) en twee van zijn vrienden, M. (...) en O. (...), gaan zwemmen. Op de terugweg passeerden jullie langs een demonstratie. U zag hoe agenten een meisje sloegen. U probeerde op de agenten in te praten. Toen dat niet lukte, mengde u zich in het gevecht. U kreeg hierop een klap op het hoofd, begon hevig te bloeden en verloor het evenwicht. U deinsde achteruit tegen een boom. U zag één van de

politie mannen naderen, nam een steen die naast u lag, gooide hem, en zag nog net hoe de steen de politie man vol in het gezicht raakte. U voelde hoe er aan u getrokken werd en verloor het bewustzijn.

Een paar uur later werd u wakker, in een onbekend huis. Er waren twee personen in de kamer waar u lag. Eén man vertelde hoe u, na uw aanval op de politie, door de menigte die aan de demonstratie deelnam, gered werd en naar zijn huis werd gebracht. De andere persoon bleek een dokter te zijn die u vertelde dat u een schedelbreuk had opgelopen en dat u 17 keer gehecht was aan uw hoofd. Er werd u verteld hoe u zich de volgende dagen diende te verzorgen. Hierop ging de dokter weg. De man vertelde u dat u zo snel mogelijk zijn woonplaats diende te verlaten. Hiervoor belde u naar uw broer Ma. (...), die in Teheran woonde. U sprak met hem af op een plaats die u zich niet kunt herinneren en hij bracht u naar zijn appartement, waar u onderdook.

Na enkele dagen belde u in een telefooncel naar H. (...), maar zijn moeder beantwoordde de telefoon. Zij zei dat H. (...) de dag ervoor was opgepakt. U vernam ook van haar dat M. (...) en O. (...) de dag van het incident ook waren opgepakt en de namen van H. (...) en u aan de politie hadden doorgegeven. Ze hadden ook verteld dat u de steen geworpen had naar de politie man. H. (...)s moeder vertelde u ten slotte nog dat de geraakte politie man in coma lag en dat u zich diende aan te geven bij de politie. Ze verweet er u van haar zoon H. (...) in de problemen te hebben gebracht.

Enkele weken later belde u nogmaals naar H. (...). Opnieuw nam zijn moeder op. Dit keer vertelde ze u dat de politie man uit coma was ontwaakt, maar dat hij verlamd was. Ze drong erop aan dat u zich bij de politie moest aangeven.

H. (...) bleek na zijn arrestatie de adressen van uw werkplaats en uw verloofde te hebben doorgegeven aan de Iraanse autoriteiten. Hierop vielen ze binnen bij uw verloofde, die hierna geen contact meer met u mocht onderhouden van haar familie, en op uw werk, waar ze in het bezit kwamen van het adres van uw familie in Boroujert.

Hierop vielen de Iraanse autoriteiten geruime tijd uw familie in Boroujert lastig, door op onmogelijke momenten het huis binnen te vallen en naar u te vragen. Uw ouders wisten echter niet waar u verbleef.

U bleef in totaal meer dan een jaar ondergedoken in het appartement van uw broer, die ondertussen op zijn werk of bij zijn vriendin bleef overnachten, tot u een smokkelaar had gevonden die u rechtstreeks van Iran naar België kon brengen.

U vertrok uit Iran op 27.05.1389 (ofwel 18 augustus 2010 volgens de Gregoriaanse kalender) en u kwam in België aan op 28 augustus 2010. U diende een asielaanvraag in op 30 augustus 2010.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw identiteitskaart; uw militaire kaart; een medisch attest; kopieën uit uw shenasnameh.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u vervolgd werd door de Iraanse autoriteiten. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden gesteld dat u doorheen uw relaas geen geloofwaardig beeld hebt geschetst van de gebeurtenissen die tot uw vervolging zouden hebben geleid. Zo vertelt u dat u, nadat u door de politie met een metalen voorwerp was geslagen, dacht dat uw schedel gebroken was. U had het evenwicht verloren en verkeerde in shock. U zag bloed voor uw ogen (zie gehoorverslag CGVS dd. 28.10.2013, p. 11 en 15). Het is dan ook volkomen bevreemdend en ongeloofwaardig dat u, die zwaargewond was en niet meer op uw benen kon staan of goed kon zien, er desondanks in geslaagd bent om een politieagent levensgevaarlijk te verwonden door na de slag op uw hoofd een steen naar hem te gooien. Bovendien legt u tijdens uw interviews bij het Commissariaat-generaal en de Dienst Vreemdelingenzaken inconsistente verklaringen af over wat er precies gebeurde tijdens het incident. Zo stelt u tijdens uw gehoor bij DVZ dat u met een matras op uw hoofd geslagen werd (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 2). Tijdens uw interview bij het CGVS verklaart u echter dat u niet weet met welk voorwerp u geslagen werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Daarnaast vertelt u tijdens uw gehoor bij het CGVS aanvankelijk dat u, nadat u geslagen werd, tegen een boom leunde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11), terwijl u later tijdens het interview stelt dat u naast een boom viel (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Het is bevreemdend en ongeloofwaardig dat u omtrent het incident dat rechtstreeks tot uw vervolging en uw vertrek uit Iran heeft geleid, dergelijke inconsistente verklaringen aflegt. Ook al speelde het incident zich in de zomer van 2009 af, toch mag er redelijkerwijze worden aangenomen dat u zich de gebeurtenissen van een dergelijk incident beter kunt herinneren en consistentere kunt vertellen.

Ook is het vreemd en ongeloofwaardig dat O. (...) en M. (...) vlak na de feiten werden opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p. 16 en 17 en zie vragenlijst CGVS bij DVZ, p. 2), hoewel zij niets

verkeerd hadden gedaan, maar dat u, die zich met het politieoptreden had gemoeid en een politieagent levensgevaarlijk had verwond, kon ontkomen. U tracht dit te verklaren door te stellen dat van de vier agenten die bij het incident betrokken waren, er slechts één op u afkwam, die u vervolgens knock-out sloeg (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). De overige drie agenten liepen op uw drie vrienden af. Het is echter vreemd dat u niet meer onder politieaandacht stond aangezien u, en niet uw vrienden, zich met het politieoptreden had gemoeid. Bovendien is het bevreemdend dat u- zwaar gewond, hevig bloedend en buiten bewustzijn- door een aantal mensen kunt worden afgevoerd naar een privéwoning zonder dat de Iraanse autoriteiten, van wie redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij in overvloed aanwezig zijn tijdens demonstraties, dit opmerken.

Wat betreft uw redding en de daaropvolgende medische zorgen die u worden toegediend, wordt gesteld dat het opmerkelijk is dat u niet de minste informatie kunt geven over uw redder. Zo weet u noch zijn naam, noch zijn adres (zie gehoorverslag CGVS, p. 16), hoewel u zijn huis bij bewustzijn verlaten hebt. Zelfs al trachtte de weldoener zijn identiteit te verbergen, dan nog is het niet aannemelijk dat u niet bij benadering weet waar hij verbleef. Uw onwetendheid tracht u te verklaren door uw psychische problemen, maar u slaagt er evenwel niet in hiervoor enig overtuigend bewijs voor te leggen (zie supra). Bovendien is het vreemd dat u verklaart dat de arts die u verzorgd had, stelde dat u een schedelbreuk had opgelopen (zie gehoorverslag CGVS, p.11) maar u als nabehandeling enkel opdroeg een pil, waarvan u niet weet wat het precies was, zink en lever in te nemen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16).

Doorheen uw relaas rijzen er daarnaast ook nog een aantal problemen met betrekking tot de chronologie van de verschillende gebeurtenissen. Zo is het in uw verhaal niet helemaal duidelijk wanneer u precies door uw broer werd opgehaald. U stelt dat u ongeveer een halve dag, tot tegen de avond van de dag van het incident dat op 03.04.1388 plaats vond (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en p. 14) bij uw weldoener verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Vervolgens kwam uw broer u op een afgesproken plaats halen en bracht hij u naar zijn appartement. Uit uw overige verklaringen blijkt echter dat uw broer u pas op 04.04.1388 kwam halen en u pas vanaf dan in zijn appartement verbleef (zie gehoorverslag CGVS, p. 3 en 4). Daarnaast maakt u aan de hand van uw verklaringen evenmin duidelijk wanneer H. (...) precies werd opgepakt en wanneer u met zijn moeder belde. U stelt dat zijn moeder u tijdens uw eerste telefoontje met haar vertelde dat hij de dag ervoor was opgepakt (zie gehoorverslag CGVS, p.17). Gevraagd wanneer u precies met haar belde, stelt u aanvankelijk dat dit één à twee dagen na het incident was. Vervolgens gaat u verder door te stellen dat u denkt dat u haar de dag na het incident al belde (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Op de volgende vraag betreffende de arrestatie van H. (...) antwoordt u vervolgens stellig dat H. (...) de dag na het incident werd opgepakt, wat dan weer niet klopt met uw verklaring over het telefoontje die u enkele seconden daarvoor nog had gegeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is zeer vreemd dat u dergelijke verwarrende verklaringen aflegt over de chronologie van de gebeurtenissen die onmiddellijk volgden op het incident van 03.04.1388. Er kan, in het licht van de precieze verklaringen betreffende tijd en datum die u in de rest van uw interview aflegt, redelijkerwijze worden aangenomen dat u in staat moet zijn om ook hierover consistente en precieze uitspraken te doen.

Daarnaast is het ook ongeloofwaardig dat u er in slaagde gedurende langer dan een jaar (van 04.04.1388 tot 26.05.1389) ondergedoken te wonen in het appartement van uw broer in Teheran, zonder dat de Iraanse autoriteiten u daar kwamen zoeken (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Er kan worden aangenomen dat de Iraanse autoriteiten, die er wel in slaagden om het adres van uw ouders, uw verloofde en uw werkplaats te achterhalen, niet konden achterhalen wat voor het incident dd. 03.04.1388 de vaste verblijfplaats was van uw broer in Teheran, die hij daarna bleef doorhuren, hoewel hij er zelf niet meer woonde. Indien de Iraanse autoriteiten u werkelijk vervolgden kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat zij zich wel degelijk van uw adres op de hoogte zouden kunnen vergewissen. Tezelfdertijd is het vreemd dat u, op de vlucht voor de Iraanse autoriteiten, het risico neemt om u op een dergelijke voor de hand liggende locatie gedurende een dergelijk lange periode te verschuilen.

Ten slotte wordt opgemerkt dat u onaannemelijke verklaringen aflegt over de redenen waarom er een dergelijke lange tijd verstreek tussen het incident van 03.04.1388, dat aan de basis lag van uw vervolging, en uw vertrek uit Iran dd. 27.05.1389. Zo legt u de zeer bevreemdende verklaring af dat u dacht dat het wel zou overwaaien (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Het is zeer ongeloofwaardig dat u zo naïef was te denken dat de verlamming van een politieagent door uw toedoen zomaar zou overwaaien. Bovendien verklaart u dat u daarnaast ook wachtte tot uw broer een smokkelaar vond die u rechtstreeks via Iran naar België kon brengen (zie gehoorverslag CGVS, p. 19). Dergelijke kieskeurigheid met betrekking tot uw vluchtroute valt niet te rijmen met de vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten die u doorheen uw relaas beschrijft.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven. De overige door u neergelegde bewijsstukken veranderen

bovenstaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, militaire kaart en de kopieën van uw shenasnameh bevatten enkel informatie omtrent uw identiteit en nationaliteit, die in deze beslissing niet meteen ter discussie staan. Met betrekking tot uw verwijzing naar de psychologische problemen die u zou kennen moet worden opgemerkt dat u geen enkel overtuigend bewijs voorlegt om deze problemen te staven. Het enige document dat u met betrekking tot uw psychologische toestand voorlegt, is een attest dat werd opgesteld door uw dermatoloog. Aangezien dit attest niet werd opgesteld door een psychiater of psycholoog, volstaat dit attest geenszins om uw beweerde psychische problemen, die eventueel een verklaring zouden vormen voor de ongeloofwaardigheid van uw beweringen, te staven

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. Verder meent zij dat er een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij een theoretische uiteenzetting geeft over de vrees voor vervolging zoals bepaald bij artikel 1, A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en waarnaar verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij toekomt met concrete argumenten de motieven van verwerende partij te weerleggen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Betreffende de stelling van verzoekende partij *“dat de afwezigheid van bewijs niet van ambtshalve de weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus met zich meebrengt, als het asielverhaal van betrokkene geloofwaardig blijkt”*, stelt de Raad evenwel vast dat het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas door verwerende partij ongeloofwaardig is bevonden en verzoekende partij hetzij desbetreffende motivering niet weerlegt, hetzij ongemoed laat.

2.2.5. Het betoog van verzoekende partij dat verwerende partij er zich toe beperkt te stellen dat de door haar in haar asielaanvraag aangehaalde elementen *“niet binnen het toepassingskader van de Vreemdelingenconventie d.d. 1951 horen”*, mist feitelijke grondslag daar verwerende partij nergens in de bestreden beslissing beweert dat de voorgehouden problemen niet ressorteren onder de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, doch wel dat de door verzoekende partij voorgehouden problemen ongeloofwaardig zijn.

2.2.6.1. Verder benadrukt verzoekende partij dat zij in geen geval kan terugkeren naar haar land van herkomst omdat zij terecht voor haar veiligheid vreest. Volgens verzoekende partij werd het gevaar dat zij zou lopen niet correct beoordeeld door verwerende partij.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij, door het louter te herhalen dat zij vreest voor haar leven, op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* tracht te weerleggen. Zij onderneemt geen enkele poging om met concrete argumenten de in de bestreden beslissing vastgestelde talrijke onaannemelijkheden en inconsistenties te weerleggen. Derhalve worden de motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.2.7. De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet de minste poging onderneemt om *in concreto* ook maar één onaannemelijkheid of inconsistentie te weerleggen. De desbetreffende vaststellingen door verwerende partij aangaande wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, waaronder ook de houding van verzoekende partij, verhinderen dan ook terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard door de Raad.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT